

β) Ἡ φόρτωσις Πόντ. (Οἶν.): Ἐδῆβε ἔς σὸ γόμος (μετέβη πρὸς φόρτωσιν). 2) Ὑλὴ διὰ τῆς ὁποίας πληροῦνται τὰ στρώματα κ.τ.τ., ἥτοι ἔρια, βάμβαξ, πτίλα κ.τ.τ. Βιθυν. (Κίος) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. κ. ἄ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Σέρρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσην.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) Σύμ. Χίος — Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μπριγκ. Περὶδ. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ὁ γόμος μου μένα εἶναι καλὸς Σαρεκκλ. Λέν ἔχει γόμο αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἀχμέτ, Ὀνειροκρ., 198, 20 «καὶ ὁ γόμος αὐτῶν ἔριον». β) Λεπτοκομμένον κρέας ἢ ἐντόσθια μετὰ ἢ ἄνευ ὀρύζης καὶ καρυκευμάτων, διὰ τῶν ὁποίων παραγεμίζονται ὠρισμένα φαγητὰ σύνθη.: Γόμος γιὰ τὸ γάλλο Βιθυν. (Κύζ.) Ὁ μάγειρας ἔκοψ' ἕνα κομμάτ' ἀπὸ τὴν πίττα, γιὰ νὰ γευτῇ, κ' ἦταν ὁ γόμος τσ' οὐλο φλωρὶ (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. Ἀρχισε... ἀνακατεύνοντάς τες μετὰ τὴν κανέλα, τὰ σπασμένα γαρίφαλα καὶ τὴ ζάχαρη, νὰ φκειάσῃ τὸ γόμος τῆς πίττας Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γέμιση 1, γέμισμα 1β, γέμος 2, γέμωσι 1. γ) Τὰ ὡς τῶν ἰχθύων Σύμ.: Ἐβοράσαμε ψάρια κ' ἦτο γεμίματα γόμο. 3) Γόμωσις ὀπλοῦ ἢ πυροβόλου Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. 5) Πᾶν ἄλλο γέμισμα Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γέμους Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πολιχνίτ.)

γόμπα ἢ, Α. Λασκαράτ., Μυστήρ., 9 γόβα Κεφαλλ. σγόμπα Πελοπν. (Πάτρ.) σγόβα Ζάκ. (Κερ. κ. ἄ.) — Δ. Γουζέλ., Χάσης, 58 σγούμπα Πελοπν. (Γαργαλ. Γέρμ. Δίβρ. Καλάβρυτ. Μαργέλ. Μεσσην. Ὀλυμπ. Τριφυλ. κ. ἄ.) σγούβα Θήρ. Ἰθάκ. Κέρκ. Λευκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ζούμπα Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ. Κοντοβάζαιν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gobba*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *sgobba*. Βλ. καὶ Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3.37. Περὶ τῆς προσθήκης τοῦ σ πρὸ συμφώνου πβ. Χ. Παντελίδ. εἰς Byzant. Neugr. Jahrb. 6 (1928), 401 κ. ἐξ.

Ἡ κυφότης ἐνθ' ἄν.: Πάει ὁ γέρος, ἔκαμε σγόβα Ζάκ. (Κερ.) Ὁ μπάρομπ' Ἀντώνης ὁ Φιλώνης ἔχει νιὰ σγούμπα σὰν τοῦ Καραγκιόζη Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἡ Παναγιώτα τοῦ Πλατήγιαννη ἔχει μεγάλη σγούμπα Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐχει μιὰ σγούβα πίσω ἔς τὴν βλάτ' του, πού ναι χάλια Λευκ. Ἐγέρασε, ἔχει μιὰ σγούβα σὰ χωράφι Πελοπν. (Μάν.) Σοῦ σιάζω τὴ σγόβα ἀφόρτσα ξυλιές Δ. Γουζέλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. καμπούρα.

γομπιάζω Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., 43 γοβιάζω Κεφαλλ. γομπιάζω Ἡπ. (Πρέβ.) σγοβιάζω Ζάκ. (Κερ.) σγομπιάζω Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην. Τριφυλ. κ. ἄ.) ζομπιάζω Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ.) σουβιάζω Θήρ. Ἰθάκ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόμπα, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ σγόμπα καὶ σγούμπα.

Ἐνεργ. καὶ μέσ., κυφῶ, κυφοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ἐσγοῦμπιασε ἡ θειά μας ἡ γι-Ἀρετούλα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ δρόμο (νὰ πεζοπορήσῃ ἀρκετὰ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μὴ σκύβῃς, θὰ ζομπιάσῃς Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐγόβιασε ἀπὸ τὸ σκύψιμο Κεφαλλ. Εἶναι γομπιασμένος (εἶναι κυφός) Ἡπ. (Πρέβ.) Ὁ γέρο-Ρηγανέλης ἐσγόβιασε πολὺ Ζάκ. (Κερ.) Ἐσγοῦμπιασε ὁ καημένος Πελοπν. (Μεσσην.) || Ποιήμ.

Ἐνας ἀπάνου ἔς τὸ ἄλογο χουμάει,
ὅταν ἦταν ὁ ἐφημέριος γομπιασμένος
καὶ ἀπάνω ἔς τὴ σφαῖ τόνε δαγκάει

Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. καμπουριάζω, καμπουριάζω.

γομπιάινω ἐνιαχ. σγομπιάινου Στερελλ. (Αἰτωλ.) σγομβιάινω Ἐρεικ. Θήρ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γόμπιος.

Γομπιάζω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γιατί ἐσγοῦβιανες ἔτσι, ὠρέ; Κέρκ. Σγοῦμπιανι τώρα οὐ γέροντας, τί καρτιρεῖς... Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γομπιάζω.

γόμπιακας ὁ, ἐνιαχ. σγοῦβιακας Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γόμπιος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ακας κατ' ἐπίδρ. τοῦ ρ. γομπιάζω.

Ὁ κυφός με ὕβριστ. σημ. ἐνθ' ἄν.: Ξέρεις τί σοῦ ναι αὐτὸς ὁ σγοῦβιακας! Ἰθάκ. Συνών. βλ. εἰς λ. γομπιάρης.

γομπιάρης ὁ, ἐνιαχ. σγομπιάρης Πελοπν. (Γαργαλ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) σγοῦμπιάρης Πελοπν. (Ὀλυμπ.) ζομπιάρης Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γομπιάζω.

Ὁ κυφός ἐνθ' ἄν.: Εἶναι σγομπιάρης ὁ γέρος Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἄντε, φύε ποδῶ, μωρ' ζομπιάρη! Πελοπν. (Δίβρ.) Συνών. γομπίλος, γομπόρραχος, γόμπιος, γομπουλός, καμπούρης.

γομπίζω ἐνιαχ. σγομπίζω Πελοπν. (Βούτσ. Γορτυν. Δίβρ. Κοντοβάζαιν. κ. ἄ.) ζομπίζω Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ.) Μετοχ. σγομπίζοντις Πελοπν. (Βούτσ. Κοντοβάζαιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόμπα, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ σγοῦμπα.

1) Κυφοῦμαι, κυρτοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Θὰ γεράσῃς κ' ἐσὺ καὶ θὰ σγομπίσῃς Πελοπν. (Δίβρ.) Συνών. καμπουριάζω. 2) Βαδίζω κύπτων ἐνθ' ἄν.: Πάει σγομπίζοντις ἔς τὸ χωράφι Πελοπν. (Κοντοβάζαιν.)

γομπίλος ὁ, ἐνιαχ. σγομβίλος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόμπα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλος. Πβ. βρώμα - βρωμίλος, ψώρα - ψωρίλος.

Ὁ κυφός, ὁ ραχίτικὸς ἐνθ' ἄν.: Πῶς ἐγίνη ἔτσα σὰ μαγουρά; Τέλεια σγομβίλος εἶναι Πελοπν. (Μάν.) Δὲ δόνε θεοῦ τὸ σγομβίλο γι ἄδρα (Κίτ. Μάν.) Συνών. εἰς λ. γομπιάρης.

γομπινέσκω ἐνιαχ. σγομβινέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. ἐγόμπιανα τοῦ ρ. γομπιάινω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έσκω.

Ἐνεργ. καὶ μεσ., κυφῶ, κυφοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ἀρχίζει καὶ σγομβινέσκει ὁ μπάρομπα Πέτρος Πελοπν. (Μάν.) Σγομβινέσκεις τώρα τελευταῖα τοὺς νόμους σου αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. γομπιάζω.

γόμπιος ἐπιθ. ἐνιαχ. σγοῦβιος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γόμπιος.

Κυφός, κυρτός ἐνθ' ἄν.: Ἀνεβαίνουνε τὰ παιδιὰ ἔς τὴ σγοῦβια συκιά Πελοπν. (Μάν.) Ξελημεριάζουνε πάνου ἔς τὴ σγοῦβια μουριά αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γομπιάρης.

γομπίτης ὁ, ἐνιαχ. γοβίτης Κεφαλλ. γοβίτας Κεφαλλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόμπα.

Ὁ κυφός. Συνών. γόμπιος, καμπούρης.

